

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstinget. № 207.

Anden Samling.

70de Møde.

Tredagen den 31te Januar.

(Fortsat).

Kierkegaard: Jeg skal blot tillade mig at gjøre opmærksom paa, at saa maa der være undgaaet mig Noget i anden Passus i det foreliggende Forslag fra Udvalgets Side; og maaskee maatte jeg med Thingets Tilladelse oplæse det, for om Nogen kunde gjøre mig opmærksom paa, hvori det da stikker. Det hedder: „Som hjemmehørende i Kjøbenhavn blive foruden de“ — det skal være dem — „som i egentlig Forstand, der ere bosatte“, — disse ere altsaa frærgnede, og om dem kan der ikke være Tale — „alle de at ansee, der enten have taget fast Tjeneste sammesteds osv.“. Logik og grammatikalsk kan idetmindste jeg deraf ikke faae Andet ud, end at — dersom jeg forresten kunde tænke mig den physiske Mulighed deraf — En, der boede i Helsingør og havde fast Tjeneste i Kjøbenhavn, vilde være forpligtet til at indtræde i Borgervæbningen her; thi han er een af dem, som udenfor den Klasse, der i egentlig Forstand boer i Kjøbenhavn, betegnes ved sammesteds at have fast Tjeneste, det er: han boer der ikke, men har fast Tjeneste der.

Ordføreren: Det synes mig, at der staaer længere nede nogle Ord, som tale imod, hvad den ærede Taler bemærkede, thi der staaer: „at de for længere Tid agte der at forblive“, nemlig i Kjøbenhavn —

Kierkegaard: Ja, jeg tør jo ikke svare —

Formanden: Hvis Thinget ikke har Noget derimod (Nei!), er det den ærede Landstingsmand tilladt at tage Ordet.

Kierkegaard: Ellers vilde jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at dette „der at forblive“ maa naturligtvis forstaaes i ana-

log Forstand med det, der for et Dieblit siden blev benævnt „at have taget fast Tjeneste“, nemlig: der at forblive under Udførelsen af deres faste Tjeneste.

Orsted: Det er dog vistnok en Misforstaaelse af den ærede Taler. Den hele Forudsætning er, at de Paagældende opholde sig i Kjøbenhavn, men der er Spørgsmaal om at skjelne det Ophold i Kjøbenhavn, som har en interimistisk Character, fra det, som har en vedvarende. Det indlyser af Udtrykket „der at forblive“, hvilket man ikke kan sige om En, der ikke har Ophold her i Staden, uagtet han der har daglige Forretninger. Man har villet undtage dem, som vel opholde sig i Kjøbenhavn, men hvis Ophold er aldeles forbigaaende. Det er vanskeligt at skjelne mellem det Ophold, som har en saadan Character, at Personerne kunne antages at have hjemme paa Stedet, og det, som maa ansees for forbigaaende. Man har søgt at betegne det saanoe som muligt, men man erkjender, at ganske skarpt kan det ikke betegnes. Men Den, der vel har daglige Forretninger her, men ikke personligt Ophold, f. Ex. ikke i Reglen er her om Natten, vil ikke kunne betragtes paa nogen Maade som hjemmehørende her. Skulde der gjøres Forandringer heri, maatte der tilføies, at han opholdt sig der, men det er overflødig, da det er forudsat baade ved de Udtryk, den ærede Ordfører paaberaabte sig, og ved de paafølgende Udtryk. Det gaaer ud paa, at, naar Nogen, der har opholdt sig her et Aar — om der end ikke er noget Andet, der vidner om Stadigheden — skal den Omstændighed, at Opholdet faktisk har været eet Aar, bevirke, at han betragtes som hjemmehørende. Naar Nogen indlader sig i Forhold, som vidner om Stadighed, bliver han at betragte som hjemmehørende, uagtet hans Ophold endnu